The Ports of Animal Life.

V.21. No. 2. April 1923.

KZm 211, N01TB
N23.21.2
197955

412

Vol. XXI] April, 1923 [No. 2

Society for the
Prevention of Cruelty
to Animals, Madras

ENGLISH & TELUGU.

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

జంతు ప్రేమానస్సారము.

Copies can be had on application to the
Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.

Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

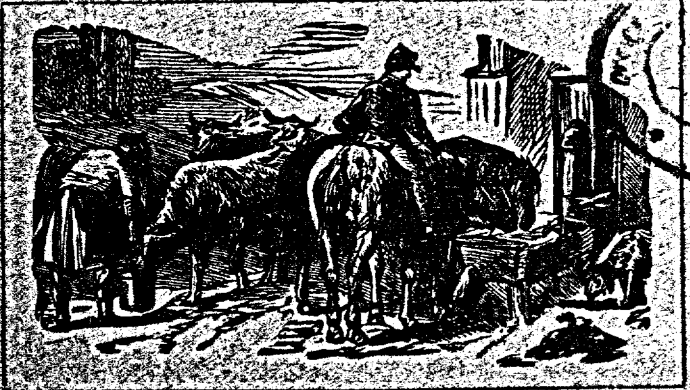

2 3 APR 923

EDITED BY
RAI SAHEB G. VENKATARANGA RAO, M.A.,
Member of the S.P.C.A.

చెన్నపురి. జీ. హిం. నీ. సంఘపు మెంబరైన
రాయ్‌సాహెబు జీ. వెంకటరంగరావు, ఎం.ఏ., గారిచేత రచియింపబడెను.

PUBLISHED QUARTERLY.

2 3 APR 1923

A QUARTERLY JOURNAL—Vol. XXI No. 2

1923

APRIL—ఏప్రిల్ నెల

CONTENTS

English.

విషయసూచిక

తెలుగు.

	PAGES		
Viscount Grey on Bird Life	11	[illegible]—(*Continued*)	15
Kindness to Animals Repays. By Robert Page Lincoln	13	[illegible]	16
Mr. George Wharton James and His Song Sparrow	14	[illegible]	17
A Case of Similar Tenderness and Devotion		[illegible]	18

17055 / 4.4.23

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE.

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES.

జంతు వర్తమాన సారము.

పాఠశాలలోను ఇండ్లలో నుపయుక్తమగు మూఁడు నెలల కొకమాఱు ప్రచురింపఁబడు

జీవకారుణ్య విషయముల పత్రిక.

సంపుటము XXI.] APRIL 1923-సం॥ ఏప్రిల్ నెల. [సంచిక 2.

VISCOUNT GREY ON BIRD LIFE.

Viscount Grey of Fallodon delivered an address on 'The Pleasure in Out-door Nature,' with special reference to his own study of bird life, at the meeting of the School Nature-Study Union on 2nd January last. Sir Frederick Keeble, Sheradian Professor of Botany at Oxford, presided. The meeting was in connexion with the annual conference of Educational Associations which is being held at University College.

Lord Grey said that the subject was rather difficult to approach from the point of view of teaching; but given that the teacher was capable and the pupil was willing, he could make sure of imparting not only knowledge, but pleasure. Imparting pleasure was an important part of education. For people who had a reasonable amount of leisure, the habit and the capacity for spending that leisure in a way that would bring them interest and pleasure was a great factor in making life contented. If they could impart the power of taking real pleasure in the best poetry and the best literature, they would be giving the most easily accessible and most permanent and lasting form of making leisure satisfactory. Books were easily accessible, and all that was necessary for the enjoyment of them was to find some quiet spot out of doors, or access to a room which had no telephone in it, or, if it had, then with the telephone disconnected. (Laughter.)

By books he meant the power of taking pleasure in the best literature; and alongside he put the capacity for finding pleasure in out-door nature. The beauty of the world, and the interesting things in nature, were there for everybody to enjoy; but the fact that one person enjoyed them did not diminish the power of others to enjoy them, provided the simple rule was observed that in taking their pleasure in out-door nature they did not destroy or disturb it. So long as they did that, their pleasure was not diminishing anyone else's pleasure. For instance, if they were in one of the London parks, and a thrush or a blackbird was singing, they stopped to enjoy the song. But if some one else stopped and threw something at the bird, the whole thing was disturbed.

Another thing about pleasure and out-door nature was that the best kind of pleasure depended not on novelty, but on enjoying things which recurred every season of the year, and which brought a common aspect of beauty.

EPICUREANISM IN PLEASURE.

If anyone wanted to be an epicure in pleasure, it was worth while remembering that there were three parts in pleasure—anticipation, realization, and retrospect. They could only have perfect anticipation if it was pleasure that they knew before. That they got in out-door nature from the procession of seasons and the fact that every year these brought round the same procession of beauty and of interest. His own knowledge of birds was not that of an expert; but he had great pleasure in the observation of birds. There were some people who took no pleasure in birds; but to a large number they were a source of very great interest and pleasure. They had certain remarkable and attractive natural qualities. There was the power of flight, which was in itself a thing worth considering. There were all sorts of ways

and manners of flying among birds. Another aspect was their plumage—their wonderful variety of colouring. Then they laid eggs of various colours, and built nests in many shapes and of different materials. The long-tail tit was a bird which built the most elaborate nest, and the time it took in building the nest, in the hatching of the eggs, and the growing of the birds was very long. When he was a member of the Government and could only get out of London at week-ends, he went to his cottage in the country, and there on a Sunday morning about the middle of March he observed a pair of long-tail tits building their nest in a sweet-briar bush. Every week-end he watched the building going on, but it was not till May 19 that he saw the young birds come out of the nest. During these two and half months the nest was a matter of interest and pleasure to him; and any of those present living in the country could have precisely the same experience. The long-tail tits' nest was interesting from another point of view. Early in March they would see long-tail tits in pairs; they were not at all shy; and if anyone chose to put small feathers in the edge near the nest, they could stand by and see the birds take the feathers and use them in the building of their nest. It had been computed that one of these nests contained about nine hundred feathers.

THE WREN'S BED-ROOM.

Again, take the instance of a bird that built not one nest, but more—the common wren. The nest used for eggs was lined with feathers; but one or more nests were often built, apparently with equal care and skill, except that they were not lined with feathers. These nests did not become unoccupied dwellings. (Laughter.) He found one of them near his house, and in the autumn and winter he used to go and look at it after sunset. Whenever he went a wren came out of the nest, so that it was clear the nest was not built for eggs but was used as a bed-room through the autumn and winter.

If people wished to appreciate our common birds, they must learn their songs. If they were fond of songs of birds, they should make a point of not letting any month in the year go by without hearing robins and wrens sing. He heard his January wren on Monday, so this month was safe. (Laughter.) The wren's song was one of the most remarkable because of its loudness compared with the size of the bird. When he considered the smallness of its body, the loudness of its song, and the animation of the body, he became almost afraid that the little body would be shattered by the vehemence of the song. To hear a blackbird's song in the early part of the year was something to look forward to.

Then came the small birds which had spent the winter in Africa or farther south. There was the feeling of romance as to the immenseness of the journey they might have accomplished since they last heard them. One got into the habit, if one lived in the country, of listening for birds in the same place and at the same time every spring. Other birds migrated to great distances. One of them was the woodcock. He was once lying on the sandy hills by the shore in Northumberland on a fine day at the end of November looking up at the sky, when he saw a woodcock arrive. He turned his head to see where it lighted, some fifty yards away, and he went to the spot to see whether it was tired. As he walked along, the bird rose and flew farther away without showing any sign of being tired. From that circumstance he judged that in ordinary weather birds could cross the North Sea in one flight without being exhausted.

As regarded migration—in 1921 there were reared in his garden two or three broods of widgeons. Three of the young ones grew up so tame that they would take food out of his hand. Last spring they went away; but in November of last year the female bird came back, and one day came up to him and took food exactly in the same way as she did before flying away. Three weeks afterwards one of the male birds came back, and did the same thing.

Birds had, to a greater degree than any other animate creature except man, the power of expressing joy. Nearly all our British birds were monogamists. Others that came were polygamists. Family life with British birds was continued when the young birds grew up. The family life of partridges was extraordinarily attractive. The robin had little family life. The male and female did not spend the winter together, but each remained absolutely solitary in the autumn and winter.

KZ m 211, N01T8
N23.21.2
197955

23 APR 1923

In concluding, Lord Grey said that what he really had in mind in addressing them was to try and show them the sort of pleasure in bird life which it was open to any one who had an interest in bird life to have. They only wanted the power of being able to walk about, good eyesight, good hearing, a push-bicycle and a pair of field glasses. The instances he had given were only illustrations of out-door nature. There were many others—flowers, insects, weather, etc.—but if people found that they had not the capacity for taking pleasure in out-door nature, then let them try and find something else in which they would get as much pleasure, and which was as lasting and as engrossing as that which those of them who had the capacity for it got from out-door nature. (Cheers.)

KINDNESS TO ANIMALS REPAYS

By Robert Page Lincoln

Does kindness to animals repay us? I do not think that the people are so debased as to measure their kindness to animals, domestic and otherwise, by the amount of money they will derive by so doing, but if such is the demand, it will be noted that kindness to animals repays in *money* over and over again. Let me point out instances.

Here we have a certain farm run by a hot-headed, incorrigible, utterly incompetent man. His cattle look thin and starved; they are fidgety and wide-eyed; they move away or run at approach. When the farmer lets them out of the barn, they dart out half crouching, usually followed by oaths, sticks or prodded with forks. The milk that he gets from his cattle hardly pays to bother with, and this is strange, too, for some of the cattle come from a race of traditional milk givers in quantity; they seem to have plenty to eat in the pastures—and yet they are starved, run-down and some are even despondent looking. What is the cause? Why ask that? There is no more sensitive a creature than the cow. Probably we haven't stopped to study her or inquire into her feelings, her views on life, her joys and sorrows. On the farm mentioned above (which is drawn from life) the cattle were well-nigh ruined mentally and physically by abuse and the absence of kindness. To these cattle life must have been hell; the barn, the torture chamber; the curse, the pronouncing of doom; and life, one unmitigated misery.

Let us take another farm. The cattle are sleek and fat; they move at ease and without the slightest sign of fear in their eyes; upon approach they look up in a trusting way, as though knowing they will be caressed with a gentle hand instead of a club. Their owner takes pride in them; pets them and strokes them under the jaw which they find so pleasant. He talks to them in a half-tender, meditative way, and calls them by name, and they seem to respond; he keeps his barn clean and the cattle curried, where the other farmer had a foul, unclean barn and the sides of the cattle encrusted with dry manure. As a result of this care and consideration, his reward is three or four times greater in the amount of milk produced—simply because they are well taken care of and treated with kindness. Have you noticed with what difficulty a hard-swearing, cruel man goes about milking a cow? She will not 'give down' the milk and only long stripping results in the amount she does give. Probably she feels if she can do no more she can at least prevent these brutes from taking her milk. On the other hand, the cows well cared for and spoken to give their milk to the last drop without the least trouble. In this manner one sees how kindness repays in actual money; but the greater pay is the knowledge born in you that you are kind to your animals; and you have a clear conscience.

On the other hand the hot-headed person first spoken of knows he has been cruel to his animals; as a result he is profoundly disgusted with himself and the more disgusted he is with himself, the more does he feel that he should vent his spleen on the animals that he has at his mercy. From what I have noticed through observation, I should judge that there are thousands of animals that are used by men as objects to beat, stone and club; to exhaust their grouches on; 'sour stomach sprees,' they may be designated. Such men should be apprehended. No man can fall lower than one who has a grouch and to get rid of it 'picks on' a poor creature and beats and stones it, nine times out of ten, for no reason whatever. These men are as much

criminals as the most hardened hold-up man and should be treated as such.

Kindness to animals pays big dividends in a clear conscience, broadens the mind and includes more than human beings in the great perspective of life.

Have you ever noticed a farm where the chickens come and pick corn from your hand, where the cattle come up to be petted or to playfully butt their heads against you, where the horse seeks a lump of sugar in your pocket, where the family cat sits on the porch and rises to rub against your leg as you come up instead of darting under the house terrified beyond name? If you ever find such a place, there pitch your camp and warm your soul, too, before the fires of kindness that pervade the place. There are such nooks in this selfish world. If you find them you are fortunate.

Mr. George Wharton James and His Song-Sparrow

There have been in this world few companionships of any kind more touching and beautiful than that between Mr. George Wharton James, of California, and Scraggles, a little baby song-sparrow, which had been accidentally orphaned, and which Mr. James came upon one day, and took home with him and raised. The poor little waif was at first very much afraid, and resented vigorously the advances of her new-found friend; but, through kindness, her little heart was won, and henceforth there sprang up between her and her human friend a wonderful attachment. She became so fond of Mr. James finally that she wanted to be with him all the time, day and night, and became disconsolate whenever she was separated from him. She soon became familar with Mr. James' desk habits and could tell whether he was reading or writing. When he wrote, she liked to frolic with his pen, taking the pen into her beak and holding on to it, as he traced the lines across the paper, and contending with Mr. James for the privilege when he playfully pretended to keep her away. Often, when tired, she would sit on his shoe or the finger of his left hand, sound asleep, while he wrote. She would sit this way for hours at a time, seemingly perfectly content merely to be in the presence of her precious foster-parent. She would follow Mr. James on the street, as devotedly as a dog, and would flutter down into his hand as if it were a nest, and peck at his fingers until he would 'hover' her with his other hand, when she would give herself a little shake, put her head under her wing, and drop off to sleep.

'The poor little creature was never well,' says Mr. James, 'and always seemed hungry for affection; so I made a little bed in the drawer of my writing-desk, and often, when I sat writing at night, I would put her to bed there. My bed-room was next to the library, and I generally left both doors open. As a rule, I was up very early, long before she was ready to awaken; but sometimes she would awake first. Then she would come fluttering and hopping into my bed-room, and talk to me in her quick, querulous little way until I put my hand down to the floor for her to jump into, in order to be lifted into the bed. There she would play hide and seek in my beard, and try to find dainty morsels in my lips—for she had long before learned to take food from me in that way—and sharply peck at my teeth when I gave her nothing. She enjoyed it immensely when I would suddenly raise my knees and make a high mountain, so she could flutter merrily down into the valley. Then I would lower my knees and make a level plain, only to surprise and please her by creating it into a mountain again.'

'Poor, sweet, affectionate little darling! She never learned to fly. Her death was accidental and tragic, and the result of her complete and absolute confidence in me. When my daughter and I dug a tiny grave for her and lined it with the lacelike blossoms of what the children call 'the bird's nest,' we were neither of us ashamed that the tears fell fast. We covered her with the blossoms and then the earth, and there left her.'

A Case of Simian Tenderness and Devotion.

A member of a shooting-party killed a female monkey, and carried her body to his tent under a banyan-tree. The tent was soon surrounded by forty or fifty of the tribe, who made a great noise and threatened to attack the aggressor. When he presented his fowling-piece, the fearful effects of which they had just witnessed, and appeared perfectly to understand, they

retreated. The leader of the troop, however, stood his ground, threatening and chattering furiously. The sportsman, who perhaps felt some little degree of compunction for having killed one of the family, did not like to fire at the creature and nothing short of firing would suffice to drive him off. At last, finding threats of no avail, the broken-hearted creature came to the door of the tent and began a lamentable moaning, and by the most expressive signs seemed to beg for the dead body of his beloved. It was given to him. He took it sorrowfully in his arms and bore it away to his expecting companions. Those who were witnesses of this extraordinary scene resolved never again to fire at one of the monkey race.

అహింస—(*Continued.*)

ఈ పై భీష్ములవారి వాక్యమువలన హింస యనఁగా బాధించుటయు, చంపుటయునని మిశ్రముగాఁ గనఁబడుచున్నది. ఆ హింసను నాలుగు విధములుగ విభజించిరి. అందు మొదటి రెండువిధములు నొకరిని బాధించునవికాని చంపునవికావు. తాను చంపకపోయినను మాంసమును విడుచుట నాలుగవదిగాఁ జెప్పిరి. అనఁగా తాను తినునపుడు వేఱొకఁడు చంపవలసివచ్చును.

పూర్వము మాంసభక్షణమును విడుచుటవలన దేవతలు దనుజులవలని భయమువలన విడువఁబడిరని భీష్ములవారు చెప్పిరి. అట్టి దేవతలకు మనము యజ్ఞాదులయందు పశువధ యేల చేయవలయునో సరియగు కారణము గానరాదు. మఱియు దానము, ధర్మము, తపము, యజ్ఞము ననునవి యహింసయొక్క యాకారములని చెప్పఁబడియున్నది. ఈ వాక్యమువలన హింసయనగా ప్రాణిని బాధించుటయని తోఁచుచున్నయది. సగర నల దిలీప నృగ భగీరథాదులగు పూర్వరాజులు వర్షకాలము నాలుగునెలలును మాంసమును విడుచుటచేనిందు నందు సున్నతిగాంచిరని చెప్పిరి. ఎప్పుడును మాంసము దినగూడదని చెప్పిన భీష్ములవారు చాతుర్మాస్యములో నయినను విడువుమని యేల చెప్పిరో విచారింతము. ఆ దినములలో రాజులు స్వయముగ వేఁటలో వధించినవానినే తినుచుండినట్లు స్పష్టపడుచున్నది. ఆ నాలుగు నెలలలో వేఁటలాడఁ గూడదనుటకుఁ గారణమేమనఁగా? అది యడవిలోని యనేక జంతువులు, పక్షులు, గర్భముదాల్చి పిల్లలను గను కాలమైయున్నది. ఆ దినములలో నాఁడువానిని జంపినయెడల నాయాజాతి జంతువుల వృద్ధికిఁ జాలవఱకు నష్టముగలుగును కావున నట్టి వృద్ధిని క్షీణింపఁజేయకుండుటయే. ఈ నాలుగునెలలు వేఁట మానుమని చెప్పుటచే తదితర మాసములలో వేఁటనొప్పినవారే యయియున్నారు. ఇట్లనే కొన్ని దేశములలో నాఁడు మృగములను పక్షులలో గ్రుడ్లు పెట్టి పిల్లలు చేయు మాసములలో వానిని జంపకుండ రాజశాసనములు గలవు.

మఱియు మాంసము దినుటవలన సంభోగాసక్తునకు బలముగలుగును. మార్గశ్రమ చెందినవాఁడు తేరుకొనును గాయము త్వరలో మానును. బలహీనునకుఁ బుష్టిగలుగుననియు అగస్త్యుఁడు రాజులకు వేఁట విధించెను గావున లోకహితార్థముగా క్రూరమృగవధ చేయవచ్చుననియు స్వహస్త విక్రమార్జిత మాంసమును భక్షింపవచ్చుననియు కేవల జీవనార్థమై జంతువధ చేయఁగూడదనియు అయినను మాంస భక్షణమును మానినవాఁ డుత్తముఁ డనియు భీష్ములవారు చెప్పిరి. ఏ ధర్మములయినను దయకు సదృశములు కావనియుఁ జెప్పిరి.

ఈ వాక్యమునుబట్టి చూడగా చంపకపోవుటయేకాక బాధచేయకుండుటయు నహింస [illegible] చేయునని స్పష్టపడుచున్నది. దయగలవా

డొకరిని హింసపెట్టునా? కేవలము చంపుటయే హింసయని తీసికొందమనినచో ఓషధులు, లతలు, పశువులు, మృగములు, పక్షులు లోకమున కాహారపదార్థములని వేదములో జెప్పబడియున్నది. మఱియు కృషిచేయువాడు నాగలిచే దున్నునపుడు భూమిలోనున్న యనేక జంతువులను జంపును. ధాన్యపువిత్తులు మొదలగునవి జీవస్వరూపములు గావా? వృక్షములు నోషధులు ఛేదింపబడునపుడు వానియందును ఫలములయందును జీవములు లేకపోయినవియా? నీళ్లలోను ననేక జీవములు గలవు. సమస్తము జీవులచే వ్యాప్తమయి యున్నది. అనుభవములో ప్రాణు లన్యోన్య భక్షణమువలన జీవించుచున్నవి. మనము నడచునపుడు నేలనున్న యనేక ప్రాణులను త్రొక్కి చంపుచున్నాము. బుద్ధిపూర్వకముగాఁ గాకయు హింసచేయఁబడుచున్నది. బాగుగ నాలోచించినచో పై విధమయిన హింసను చేయనివాఁ డొక్కఁడును లేఁడు. నహింస్యాత్సర్వాభూతాని, యని శ్రుతిగలదు. దీనినిబట్టి చూడగా శ్రమపఱచుటయే హింసయని స్పష్టపడుచున్నది. కేవలము చంపుటయను నర్థమందు-వధ, హత్య యను పదములు వాడుకచేయఁబడుచున్నందున హింస యనఁగా బాధయనియే తీసికొనవలసి యుండును. అట్టి స్థితిలో వేఁటయందు చంపుటనే భీష్ములేల బలపఱచి చెప్పిరో చూడవలసి యున్నది. చంపుటకూడ హింసయని చెప్పుటలో సంశయములేదు. ఈ ధర్మరాజు ప్రభుత్వము జేయఁబూనుకొని యున్నాఁడు. ఇతఁడు దయాళుడు, సత్యవంతుడు కావున జీవములకు హింసను జేయడు. రాజగుటచే విధివిహితమైన వేటను జేయును. అందునుండి యట్టి హింసను గూడ మానుమని చెప్పుచు అప్పటి యాతని వయస్సునుబట్టి కేవలము వేఁట మానడేమో యని పయిని జెప్పిన నాలుగు మాసములయినను మానుమనియు నట్లు మానినవా డుత్తమలోకములకు బోవుననియు జెప్పిరి. రుచి యెరిగి మాంసము మానుమని చెప్పుటవలన వెంటనే మాంసవిసర్జనము చేయుమని యభిప్రాయము గాదు. నాలుగు మాసములు మితి నేర్పరచినందున కాలక్రమేణ వేఁటనే మానుననియు అప్పుడు మాంసభక్షణమునుగూడ తనంతట తానే విడుచుకొనుననియు నూహించి యిట్లు చెప్పినట్లు స్పష్టపడుచున్నది. (సశేషము.)

జీవకారుణ్యమునుగుఱించిన యొక కథ
(భారతములోనిది.)

పూర్వకాలమున కురువరేణ్యుడయిన ధర్మరాజు భారతయుద్ధానంతరము పట్టాభిషిక్తుడై రాజ్యమేలుచుండెను. అంత కొంతకాలమునకు తనకు ప్రియమిత్రుడును, బంధువును, నుపకారియునగు కృష్ణుడును, అతనియన్న బలరాముడును, పరమపదమునొందుటయు, వారి పుత్రులు సహితము మరణించుటయు విని దుఃఖితుడై వారికి పరలోకకృత్యములను సలిపెను. పిదప వ్యాసమహర్షిచేసిన జ్ఞానోపదేశమును అర్జునుడు ధర్మరాజునకుఁ దెలుపుటచే సంసారమునందు విరక్తినిఁబొంది స్వర్గమును బొందుటకై మహాప్రస్థానమును జేయఁదలచెను. ఆ తన యభిప్రాయమును తన తమ్ములతోను, భార్యతోను జెప్పఁగా వారును నట్లు సేయుటకు సమ్మతించిరి. పిదప యొక శుభముహూర్తంబున పరిక్షిత్తునకు పట్టాభిషేకము చేసి, ధర్మరాజు తన తమ్ములతోను, భార్యయగు ద్రౌపదితోను మహాప్రస్థానమునకై బయలుదేరెను. అప్పుడు వీరిని యనుసరించి యొక కుక్కయు వచ్చుచుండెను. ఆ కుక్కతోఁగూడ వీరు గంగనుజేరి యచటనుండి బయలుదేరి తూర్పు దక్షిణ బడమర ఉత్తర సముద్రములను,

హిమవత్పర్వతమును దాటిరి. అచ్చోటువాసి యుత్తరాభిముఖులై యోగబలముచేత మేరుపర్వతమునుగూర్చి పోవుచుండఁగా త్రోవలో యోగబలము తగ్గి మొట్టమొదట ద్రౌపదియును, అటుపిమ్మట సహదేవుఁడును, వెనుక నకులుఁడును, తర్వాత అర్జునుఁడును, ఆపై భీమసేనుఁడును నొకరివెనుక నొకరుగా నచ్చటచ్చట భూమిపైఁబడి మరణించిరి. దీనిని చూచియు వెఱవక ధైర్యంబుతోఁ జను ధర్మరాజును కుక్కమాత్రము వెంబడించుచుండెను. ఇట్లు ధర్మరాజు వచ్చుటను దెలిసి దేవేంద్రుఁడు సమస్త దేవతలతోను, ఋషులతోను దివ్యవిమానము నెక్కి దుందుభివాద్యములు మ్రోయ ధర్మరాజు నెదుర్కొని యుపచరించి, "ధర్మపుత్రా నీవొనర్చిన పుణ్యాతిశయముచే నీ ప్రాకృతశరీరముతోనే, స్వర్గమునకు రాఁగలిగితివి. కావున యీ దివ్యవిమానము నెక్కి స్వర్గమునకువచ్చి సుఖముల ననుభవింపుమనెను." అందులకు ధర్మరాజు, "ప్రభో యీ కుక్క నేను బయలుదేరినది మొదలు నన్ను వదలక వెంబడించి వచ్చుచున్నది, దానిని వదలి నేను స్వర్గమునకు వచ్చుటెట్లు, కావున కరుణించి దానికి సహితము స్వర్గమొసగు"డని వేడెను. దీనిని విని యింద్రుఁడు, "రాజా మహాపుణ్యము సేసినవారికే కాక కుక్కకు స్వర్గమెట్లులభించును, నిన్ను వెన్నంటి వచ్చిన తమ్ములకైనను, భార్యకైనను వగవక యీ కుక్కకై వగచుచున్నావు, ఈ వగపుమాని హస్తప్రాప్తంబైన స్వర్గము నాలస్యముసేయక యనుభవింపు" మనెను. ఆ మాట లాలకించి ధర్మరాజు, "దేవరాజా నా తమ్ములును, భార్యయు మరణించిరి, నేనెంతవగచిన వారు బ్రతికిరానోపరు, ఈ కుక్క నేను పయనమైనది మొదలుకొని సేవకునివలె నా వెనువెంటనే వచ్చుచున్నది, కావున దీనిని వదలి నేను స్వర్గమునకు రాఁజాలను, గాన స్వర్గమొసగిన శునకమునకు సహిత మొసగుము, లేదా నేను సహితము శ్వానముతోఁగూడ భూమియందే తపమొనరించెదననెను. ఈ మాటలను విని తన పుత్రుని ధర్మనిశ్చయమునకు మిక్కిలి సంతసించి కుక్కరూపమును ధరించియుండిన ధర్మదేవత ధర్మరాజునకు ప్రత్యక్షమై, "పుత్రా నీ ధర్మబుద్ధికి మిక్కిలి సంతోషించితిని, నీకు శాశ్వత స్వర్గసౌఖ్యములు కలుగుగాక" యని యాశీర్వదించి చనియెను. జీవకారుణ్యము ధర్మరాజు నెట్టిస్థితికి తెచ్చెను. ఈ యుపాఖ్యానమువలన మహాత్ములకు జీవకారుణ్యము సహజధర్మమని స్పష్టమగుచున్నది.

బహిరంగముగా కుక్కలనుకొట్టి చంపుట.

మనదేశమందు ప్రస్తుతము పెక్కు మునిసీపాలిటి టవునులందు మునిసీపాలిటి యధికారులు కొన్ని నియమిత మాసములందు కుక్కలను చంపించుచున్నారు. పిచ్చికుక్క కొఱుకుటచే జనులకు సంభవించు నాపదను తొలగించుటయే అట్లు చంపించుటకు ముఖ్యకారణమట ఈ క్రూరకృత్యమునుచేయువారు కఠినహృదయులైన యొక మోటుజాతివారు. వారు పిచ్చికుక్కలనేకాక సాధువులైన కుక్కలను సహితము దయమాలి తమ పొట్టకూటికై చంపుచున్నారు. వానిని చంపువిధమును చెన్నపురియందు తప్ప యితరపట్టణములం దతి ఘోరమైయున్నది. ఒక పెద్దబడియచేత వాని తల పగులునట్లు బహిరంగముగా మోది, అవి విలవిల తన్నుకొనఁగా, చొటచొట నెత్తురుకారఁగా నడివీధియందు లాగుకొనిపోవుచున్నారు. ఇట్టి ఘోరకృత్యమును చూచువారిమనసు ఎంత సంకటపడుచున్నదో చెప్పుటకు వీలుకాదు. ఇట్టి సంకటము మాన్పుటకై ప్రజలమేలుగోరు పైయధికారులు చెన్నపురియందువలె కుక్కమెడకు త్రాడుకట్టి లాగికొనిపోయి లీథల్

ఛేంబర్ అను యంత్రసహాయముచేత దానిని చంపించుట యుచితము. ఆ యంత్రమును సమకూర్చుటకు వీలులేనిపక్షమున యిట్టి ఘోరకృత్యమును సలిపి ప్రజలకు సంకటము కలిగించుటకంటె యూరకుండుట మేలు. కావున పైయధికారులు మా మనవి నాలకించి యేపాపమెరుగని సాధుకుక్కలను చంపకుండునట్లును అవశ్యము చంపఁదగిన కుక్కలను యంత్రసహాయముచేతనే చంపించునట్లును నాజ్ఞయొసగుదురని నమ్ముచున్నారము. ఇట్లు కుక్కలను నడివీధులయందు చంపించుట ప్రజల మనసుకు జుగుప్స కలిగించుటయేగాక వారిని కఠినహృదయులుగ సహితము చేయుచున్నది.

సయాందేశపు కోతుల బుద్ధిచాతుర్యము.

మృగములకు జ్ఞానములేదని కొందఱు తలచుచున్నారు. అట్లు తలచుట పొరపాటు. వానికిని జన్మసిద్ధమైన జ్ఞానముగలదు. అయిన వానికి బోధించువిధము మనుష్యులకు బోధించు విధముకంటే భిన్నమైనది. అట్టి విధము తెలిసి బోధించిన, అవి యా బోధనను గ్రహించి యజమానునికి భృత్యునివలె సర్వకార్యములును చేయుచున్నవి.

దీనికి దృష్టాంతమైన యొక కథ.

సయాందేశమందు వర్తకులు నాణెముల మంచి సెబ్బరలను కనుగొనుటకు తోకలేని యొకజాతి కోతులను నుపయోగించెదరు. వారాకోతులను వేడుకకై పెంచి, వాని కనేక యద్భుతకృత్యములను నేర్పుచున్నారు. అవి వారి సహవాసముచే బుద్ధి కుశలతగలిగి వారు నేర్పు విద్యలను నేర్చి యట్లే చేయుచున్నవి. నాణెముల మంచి సెబ్బరలను కనుగొనుట యవి చేయు నద్భుతకృత్యములలో నొకటియై యున్నది. ప్రతి యంగడియందును వర్తకుల ప్రక్కన యొక కోతి కూర్చొనియుండును. సరకులు కొనువారిచ్చు డబ్బును వర్తకుఁడు దాని చేతికిచ్చును. అది పండ్లతో కొఱికి దానిని పరీక్షించును. అది మంచిదైనదాన్ని రూకలపెట్టె యందుంచును. అట్లు లేకపోయినదానిని భూమిమీద విసరివేసి కోపసూచకముగా కీచుకీచుమని యరచును. ఈ విషయమున యది పొరపాటుపడదు. అది మిక్కిలి జాగ్రత్తతో నెట్టి తప్పునాణెమును కనుగొనును. నాణెముల విషయమున దానిని మోసపుచ్చుటకు నెవరిచేతనుగాదు. వీనికావర్తకులీవిద్య నెట్లు నేర్పుచున్నారో తెల్లమనుష్యులు కనుగొనలేరు. హిందూవర్తకు లీరహస్యమును వారికి చెప్పరు.

పశువులను గుర్తించుటకు నొక నూతనోపాయము.

ఇద్దఱు మనుష్యుల బొటనవ్రేళ్లయందలి రేఖ లేకరీతిగానుండవనుట యందఱికిని తెలిసిన విషయమే. బొటనవ్రేలిముద్రచే మనుష్యులను గుర్తించుపద్ధతి కొన్ని రాజకీయవ్యవహారములలో వాడుకలో నున్నది. ఈలాగే ముక్కుగుర్తుచే పశువులభేదమును కనుకొనువిధము ఇప్పుడు కనిపెట్టఁబడినది. ముక్కు ముడుతలు రెండు పశువుల కొక విధముగా నుండవు. ముక్కు మధ్యనుండు సన్నని చర్మమును చిక్కని సిరాచే తడిపి, సిరాను గ్రహించునట్టి యొకవిధమయిన కాగితముమీద దాని నద్దించిన నా కాగితముమీద నొక గుర్తు ఏర్పడును. ఈ గుర్తుచేత జంతుప్రదర్శన సమయములందు కలిసిపోయిన పశువులను కనుగొనుచున్నారు. ఈ ముక్కుగుర్తు తీసి యుంచియుండుట పశువు లపహరింపఁబడునపుడు సులభముగా కనుగొనుటకు మార్గమగును. పశువులమందలుంచుకొనియుండు వారీవిషయమును గమనింతురుగాక.

PRINTED BY GEORGE KENNETH AT THE DIOCESAN PRESS, POST BOX 455, MADRAS—A. 1017.

TL
KZm211,N01J5
N23;21;2
197955

ON SEEING A WOUNDED HARE

Inhuman man! curse on thy barbarous art,
And blasted be thy murder-aiming eye:
May never pity soothe thee with a sigh,
Nor ever pleasure glad thy cruel heart!

Go, live, poor wanderer of the wood and field,
The bitter little that of life remains;
No more the thickening brakes and verdant plains
To thee shall home, or food, or pastime yield.

Seek, mangled wretch, some place of wonted rest,
No more of rest, but now thy dying bed!
The sheltering rushes whistling o'er thy head,
The cold earth with thy bloody bosom prest.

Oft as by winding Nith, I, musing, wait
The sober eve, or hail the cheerful dawn,
I'll miss thee sporting o'er the dewy lawn,
And curse the ruffian's aim, and mourn thy hapless fate.

ROBERT BURNS.

Convictions for the Year 1922

This return is published to inform the public of the nature and extent of acts of cruelty to animals discovered by the Society in the City of Madras.

The following **CONVICTIONS** for cruelty to animals were obtained in Madras for the year 1922 by the Society's Agents:—

1.	Working Horses in an unfit state	...	67
2.	Do. Ponies do.	...	482
3.	Do. Bullocks do.	...	1,286
4.	Do. Buffaloes do.	...	1
5.	Cows ill-treated	...	1
6.	Calves do.	...	61
7.	Pigs do.	...	2
8.	Fowls do.	...	6
9.	Ducks do.	...	1
10.	Goading Bulls	...	91
11.	Owners causing cruelty	...	47
		Total	2,045

1922-[illegible]

1.	[illegible]	67
2.	[illegible]	482
3.	[illegible]	1,286
4.	[illegible]	1
5.	[illegible]	1
6.	[illegible]	61
7.	[illegible]	2
8.	[illegible]	6
9.	[illegible]	1
10.	[illegible]	91
11.	[illegible]	47
	[illegible]	2,045

[illegible]

The Society is supported only by Voluntary Contributions.